

РЕШЕНИЕ

№ 18882

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110118410 по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

17.11.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 18410/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ТС“ ЕАД, срещу Г. Т. Н. и Т. Г. Н., в която се твърди, че ответниците били потребители на топлинна енергия за недвижим имот, находящ се в гр., аб. № 328308, като била доставена топлинна енергия, по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия. Поддържа, че е доставил топлинна енергия на стойност 1271,41 лева за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., но ответниците не я били заплатили, поради което изпаднали в забава и дължали и обезщетение за забава върху главница за топлинна енергия в размер на 203,00 лева за периода от 15.09.2020 г. до 03.10.2022 г. Излага съображения, че била предоставена услугата дялово разпределение, поради което ответниците дължали и сумата от 45,68 лева, представляващи припадаща се част от цената на услугата дялово разпределение за периода м.09.2019 г. до

м.04.2021 г., както и сумата от 9,93 лева – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 31.10.2019 г. до 03.10.2022 г. Навежда довод, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, като срещу същата длъжникът Г. Т. Н. подала възражение в законоустановения срок, а на длъжника Т. Г. Н. заповедта била връчена по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което имал правен интерес от предявяване на иск за установяване на вземанията. Иска да бъде признато за установено, че ответниците му дължат разделно претендираните суми, както и да бъдат осъдени да заплатят сторените деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК не е подаден отговор на исковата молба от ответниците и не е изразено становище по предявените искове.

Във възражението си по чл. 414 ГПК ответникът Г. Т. Н. посочва, че притежава идеални части от процесния имот, но не живее в същия, поради което счита, че претендираните суми следва да бъдат заплатени от фактическия ползвател на имота.

Третото лице-помагач на страната на ищеца е представило писмени доказателствени средства, като е изразило становище за доказаност и основателност на предявените искове.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно и пасивно субективно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1.** наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, по силата на което продавачът се е задължил да прехвърли правото на собственост върху процесните стоки и да ги предаде, а купувачът да ги получи и да заплати уговорената продажна цена и **2.** продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия“ са всички **собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда** - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. А по силата на определителната правна норма, регламентирана в § 1, т. 42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, „потребител на енергия или природен газ за битови нужди“ е физическо лице - **собственик или ползвател на имот**, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за **домакинството си**. А съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ „Потребител на енергийни услуги“ е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от **Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК** – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между

ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ... Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.

Приложен е Нотариален акт за собственост на жилище (апартамент) по чл. 55 ЗПИНМ (л. 22-23 в кориците на делото), като се установява, че Георги Томов Н. е бил собственик на недвижим имот, находящ се в гр.

Представен е Нотариален акт за дарение на идеални части от недвижим имот № 147, том IV, рег. № 13264, нот. дело № 680/2018 г., като се установява, че ГМ Н. и М Г. Н. даряват на Т. Г. Н. – 3/6 ид. ч. и на Г. Т. Н. – 2/6 ид. части от правото на собственост на ц. В нотариалният акт е обективизиран и конститутивна сукцесия по учредено в полза на ГМ Н. пожизнено ограничен вещно право на ползване.

От Удостоверение за наследници изх. № РЛЦ23-ВК09-1461/17.10.2023 г. се установява, че ГМ Н. е починала на 02.05.2019 г., като е оставила за наследници по закон Т. Г. Н. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН) и М Г. Н. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН).

Следователно, съдът намира за безспорно е установено, че между страните е налице облигационно отношение по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия, като следва да се посочи, че е необходимо и да се вземе предвид, че учреденото вещно право на ползване на ГМ Н. е погасено с настъпването на смъртта ѝ на 02.05.2019 г. – арг. чл. 59, ал. 1 ЗН.

Правното действие на сключения договор за продажба между ищеца и ответника попада под приложното поле на ЗЗД, тъй като учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговец и физическо лице и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ЗЗД – арг. чл. 318, ал. 2 ТЗ. Този договор не е търговска продажба, тъй като негов предмет представлява вещь за лично потребление (топлинна енергия – арг. чл. 110, ал. 2 ЗС) и купувачите са физически лица. По това гражданско (облигационно) правоотношение за ищеца са породени две основни obligatorни задължения – да прехвърли правото на собственост върху описаните във фактурите стоки и

да предаде тяхното владение на купувачите, а за ответника – да заплати уговорената продажна цена с ДДС и да получи вещите (арг. чл. 110, ал. 2 ЗС), предмет на договорите – арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД.

Договорът е сключен при предварително установени от ищеца общи условия – арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ.

Договорът за търговска продажба представлява консенсуален, двустранен и комутативен договор, като при неговото сключване се поражда правните последици, към които са насочени насрещните волеизявления на страните. Предаването на вещите, предмет на договора и заплащането на уговорената цена не се включва в неговия фактически състав, а са в изпълнение на породените от него договорни задължения.

По силата на чл. 327 ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката, освен ако е уговорено друго. Следователно, за да възникне изискуемостта на правното задължение за заплащане на продажната цена, продавачът трябва да изпълни своето задължение за предаване на вещите, предмет на договорното правоотношение.

Тъй като между ищеца и ответника е установено наличието на валидно облигационно отношение, то съдът намира, че спорът между страните се концентрира върху обстоятелството дали е доставена топлинна енергия за процесния период, съответно на каква стойност и дали процесните суми са погасени по давност.

Приети и неоспорени са заключенията на СТЕ и ССЧЕ. От заключението на СТЕ се изяснява, че за процесния период е ползвана топлинна енергия за отопление на имот, БГВ и сградна инсталация. Изяснено е, че за периода е извършван дистанционен отчет на ИПРО и 1 бр. водомер, а топлинната енергия за сградната инсталация е определяна съобразно нормативните изисквания. Експертът е посочил, че за процесния период – м.05.2019 г. до м.04.2021 г. стойността на потребената топлинна енергия е в размер на 1290,05 лева.

От заключението на ССЧЕ се изяснява, че за процесния период няма извършени плащания, с които дължимите суми да са погасени. Експертът е посочил, че за процесния период върху претендирания размер на главницата размерът на мораторната лихва е в размер на 203,00 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключенията на СТЕ и ССЧЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като са изготвени обективно, компетентно и добросъвестно. Вещите лица са отговорили изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертите са заинтересовани от изхода на правния спор или са недобросъвестни.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая дължимата сумата трябва да бъде определена съобразно СТЕ, доколкото, като е необходимо да се изясни, че при граматическото, систематично и телеологическо тълкуване на чл. 155 ЗЕ от значение при претенцията за заплащане на топлинна енергия, релевантен е единствено размерът на реално потребената топлинна енергия. Обстоятелството, че законодателят е предвидил няколко различни способа за отчитане на топлинната енергия (един от който е и по реална месечна консумация), не придават някакво значение на прогнозните сметки, доколкото самия закон предвижда винаги поне една изравнителна сметка, която има за цел да ликвидира отношенията между страните в облигационното отношение, като отчете реално потребеното количество топлинна енергия. Въпреки това, съдът следва да отчете и факта на извършеното плащане, което следва да се вземе предвид.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че безспорно са установени всички материални предпоставки за уважаване на претенцията за цената на доставената топлинна енергия в цялост – за сумата от 1271,41 лева, като съдът взема предвид и спазва основният принцип в българското гражданско процесуалноправо – за диспозитивното начало (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК).

Досежно претенцията за мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия, съдът счита, че същата следва да бъде уважена в цялост. В раздел „Заплащане на ТЕ” от ОУ, чл. 33, ал. 1 (одобри с Решение на ДКЕВР от 2016 г., приложими за процесния период, като същите са представени по делото), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 ОУ в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая по делото липсват доказателства, че ответниците са изпълнили надлежно и своевременно задълженията си, като с оглед клаузата от общите условия и предвид нормата на чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД (въвеждаща принципа *dies interpellat pro homine*), следва да се направи извод, че ответниците са изпаднали в забава, поради което дължат и обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. В случая с оглед кредитираното заключение на ССЧЕ, съдът счита, че дължимата сума е в размер на 203,00 лева за периода от 15.09.2020 г. до 03.10.2022 г.

По отношение претенцията за припадащата се част от цената на услугата дялово разпределение, съдът намира, че с оглед заключението на СТЕ и ССЧЕ и представените от третото лице-помагач писмени доказателствени средства безспорно е установено, че цената на услугата се дължи, като за процесния период – м.09.2019 г. до м.04.2021 г. е в размер на сумата от 45,68 лева.

Съдът намира, че искът за мораторна лихва върху главницата за цената на услугата дялово разпределение е неоснователен, тъй като в новелата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия е посочено, че редът и начинът на плащане на услугата „дялово разпределение“ се определя от Продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. При граматическото, систематическото и телеологическото тълкува на клаузата на общите условия, съобразно правилото на чл. 20 ЗЗД, съдът достига до извод, че следва да са налице уреден ред и начин за заплащане на услугата, което очевидно касае и въпросът с изпадането в забава, при неточно изпълнение в темпорален аспект. При това положение, след като ищецът не е доказал пълно и главно, че такъв ред и начин са предвидени, респ. че именно при спазването му се дължи обезщетение за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, настоящият съдебен състав намира, че претенцията е неоснователната, тъй като е недоказана – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

По делото не са сочени, респ. не са събрани доказателства, че ответниците са погасили дължимите вземания чрез плащане, поради което и съдът намира, че следва да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност, предвид неблагоприятни последици на доказателствената тежест – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Ирелевантни са съображенията на ответницата Н., които са изложени още във възразението по чл. 414 ГПК. С оглед установеното наличие на облигационно отношение, предвид правилото на чл. 153 ЗЕ, съдът намира, че именно същата дължи съобразно припадащите ѝ се части дължимите суми (т.е. е пасивно материалноправно легитимирана да отговаря по предявените иски), като в случай, че имота се ползва не от ответницата, а от трети лица, то вземанията и отношенията им следва да се уредят по друг правен начин – по т. нар. вътрешни отношения между страните.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират разноски разполагат и двете страните.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че действително е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, съобразно уважената част от исковите следва да му се присъди сумата от 850,31 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

Ответниците не са поискали присъждането на разноски и не са доказали, че действително са сторили такива, поради което разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК,

съобразно отхвърлената част от исквете не следва да им се присъжда.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Г. Т. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр., **че дължи на „ТС“ ЕАД**, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., на основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 423,80 лева**, представляващи цена на доставена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. за недвижим имот, находящ се в гр., аб. № 328308, ведно със законната лихва от 25.10.2022 г. (датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 67,67 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2020 г. до 03.10.2022 г., както и **сумата от 15,23 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение за периода от м.09.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.10.2022 г. (датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 03.10.2022 г. за **сумата от 3,31 лева**, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 02.11.2021 г. по ч. гр. д. № 57759/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Т. Г. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр., **че дължи на „ТС“ ЕАД**, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., на основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 318, ал. 2 ТЗ, чл. 200 ЗЗД и чл. 110, ал. 2 ЗС и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 847,61 лева**, представляващи цена на доставена топлинна енергия по договор за покупко-продажба на топлинна енергия при общи условия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г. за недвижим имот, находящ се в гр., аб. № 328308, ведно със законната лихва от 25.10.2022 г. (датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 135,33 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 15.09.2020 г. до 03.10.2022 г., както и **сумата от 30,45 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение за периода от м.09.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 25.10.2022 г. (датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 03.10.2022 г. за **сумата от 33,33 лева**, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 02.11.2021 г. по ч. гр. д. № 57759/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП Г. Т. Н., ЕГН: ***** и Т. Г. Н., ЕГН: ***** **да заплатят на „ТС“ ЕАД**, ЕИК:, **сумата от 850,31 лева**, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановени при участието на трето лице-помагач „ТС“ ЕООД на страната на ищеца „ТС“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните

с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____